

AK

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. **5** -1951

RA

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

Maandoverzicht No.5 - 1951

V E R T R O U W E L I J K

I N H O U D

I	Communisme Internationaal	blz.	1
II	Activiteit van de C.P.N. en Hulporganisaties	"	6
III	Andere stromingen	"	17
IV	Indonesië	"	20
V	Stakingen, overzicht over de maand Mei 1951	"	22

8 bijlagen.

I. Communisme Internationaal.

De agitatie der communisten nam de laatste weken toe. De ontwikkeling van internationale kwesties van politieke, economische en militaire aard werkt deze bedrijvigheid in de hand. De tegenstelling Oost-West is verscherpt. De houding van Amerika c.s. t.o.v. de communistische wereldmacht wordt stroever. In talrijke uitspraken en beslissingen van de laatste tijd is dit openlijk tot uiting gekomen.

Voor Moskou vormen deze verschijnselen van versterking vooral op diplomatiek en militair-economisch terrein een welkom motief om de communistische doelstellingen klemmender dan tevoren aan te bevelen. De weerklank van dit alles beluistert men in de vertogen en protesten der communistische partijen en haar aanhang in de verschillende landen.

De dreiging van een nieuwe wereldoorlog - volgens het Kominform steeds brutaler door de Amerikaanse imperialisten en hun handlangers als chantage-middel toegepast - wordt systematisch geplaatst tegenover de wereldomvattende vredescampagne onder Ruslands leiding.

Men zou al deze spanningen summier kunnen terugvoeren naar het verschijnsel "koude oorlog". Inderdaad wordt deze onbloedige strijd door de twee wereldmogendheden onverminderd intensief voortgezet.

De botsingen van dien aard komen o.m. aan het licht:

- 1e. in de negatieve resultaten van een zich reeds drie maanden voortslepende Agenda-conferentie der Grote Vier te Parijs;
- 2e. in een o.m. aan de Atlantische pact-genoten eenzijdig door Washington opgelegd besluit, waarbij de bevriende landen op korte termijn de verdere uitvoer naar het Oosten wordt verboden van honderdduizenden handelsartikelen - door Amerika gerubriceerd als van militair-economische betekenis - zulks op straffe van economische sancties tegen overtrede;
- 3e. de hardnekkige weigering van de V.S. van Noord-Amerika om te voldoen aan het Russische verzoek het Atlantisch Pact te plaatsen op de agenda voor een a.s. beraadslaging van de ministers van buitenlandse zaken der Grote Vier;
- 4e. de positieve uitspraken van de Amerikaanse Staatssecretarissen Marshall en Acheson, dat het rode China zich de minste zal hebben te tonen bij een eventuele regeling van de conflicten inzake Korea, Formosa en Pekings representatie in de Veiligheidsraad.

Deze vier punten, naar believen aan te vullen met ontelbare andere netelige kwesties, behoeven nadere belangstelling, omdat zij juist de communistische propaganda dienen bij haar pogingen tweedracht in de Westerse geleerden te zaaien.

Moskou heeft, niet zonder leedvermaak, vastgesteld, dat er alleen reeds t.a.v. de hiervoren vermelde vier

Vertrouwelijk

punten onenigheid is gerezen in het Westerse "oorlogskamp".

Persorganen van gezag, in Engeland b.v. de geenszins politiek-extreme "Manchester Guardian", uiten hun verbazing over het feit, dat Washington zich met hand en tand verzet tegen een bespreking van het Atlantisch Pact in de kring der Grote Mogendheden, incl. de Sowjet-Unie.

In Nederland sprak het landelijke dagblad "De Tijd" (r.k.) zich in afkeurende zin uit over het hiervoren sub 2 gereleveerde.

De kern van deze en andere beschouwingen is, dat zulk optreden van Washington helaas niet gunstig is voor de toekomstige samenwerking met de Verenigde Staten. De maatregel inzake de gepubliceerde lijst van goederen, welke in het vervolg niet meer mogen worden uitgevoerd naar communistische landen en waarvan de toepassing neerkomt op het stopzetten van ieder handelsverkeer tussen de democratische en de communistische landen, vergroot volgens het juist genoemde r.k. dagblad de moeilijkheden waarin de op Amerikaanse steun aangewezen landen zich bevinden.

Tevens, aldus "De Tijd", wekt zij niet op de laatste plaats door de wijze waarop zij gepubliceerd is, de indruk, "dat de democratische landen slechts zelfstandig zijn voor zover de V.S. zulks gelegen komt" (zie bijlage I).

Het hier aan den dag tredende meningsverschil is voorshands van incidentelen aard. Het raakt de beginselen (nog) niet. In deze opinie-vormende kringen is men immers overtuigd van de noodzaak ener krachtige Atlantische verdediging tegen agressie van waar ook.

Desondanks wordt gelet op de vorenvermelde kritiek, in niet-communistische milieu's iets beweerd waarvoor de communistische propaganda reeds jaar en dag onder de brede massa begrip heeft trachten te wekken.

Sedert het afkondigen van de Marshall-hulpverlening aan Europa in 1947 betoogt het communistische propaganda-apparaat ook in Nederland met vele varianten, dat juist de aanvaarding van die hulp Europa binnen afzienbare tijd behalve economisch ook politiek en militair volkomen aan Amerika zal prijsgeven. Europa, aldus de bewering van het Kremlin, is afgezakt tot kolonie van de Verenigde Staten, tot wingewest van het dollar-imperialisme.

De communisten hebben geen gelegenheid verzuimd om de anti-Amerikaanse stemming aan te wakkeren. Daarvan zijn ook in Nederland vele bewijzen voorhanden. In overzicht no. 4 - 1951 werd nog gewezen op de verbeterde-vijandige toon van "De Waarheid" contra Amerika en zijn cultuur. Deze methode van voorlichting- in vredetijd - is de evenknie van de manier waarop - in oorlogstijd - het Hitler-regime zijn anti-Amerikanismen heeft gespuid.

Een onderlinge vergelijking van de communistische persstemmen is verschillende landen toont aan, dat de strak volgehouden anti-Amerikaanse toon elke spontaneïteit ontbeert. De Kominformkrant is ook hier het schoolvoorbeeld,

Vertrouwelijk

waarvan de Stalinistische pers onder geen beding afwijkt.

De C.P.N. heeft toestemming gekregen om in de Eerste Kamer der Staten-Generaal op 19 Juni a.s. te interpellieren over de eis der Verenigde Staten van Noord-Amerika gericht tot een aantal landen, waaronder Nederland, "om de handel met de Sowjet-Unie en de volksdemocratische landen van Oost-Europa in zulk een ernstige mate te beperken, dat gesproken kan worden van het verbreken van de handelsbetrekkingen met genoemde landen".

x x x

Politieke gebeurtenissen van recente datum (o.a. de aanzienlijke stemmenwinst der uiterst linksen in Italië, welke vanwege nieuwe "technische" regels vrijwel geen zetelwinst oplevert) bevorderen het vertoon van communistische zelfverzekering. De techniek van zgn. stembuscorrecties in Italië en Frankrijk, gericht tegen communisten en neo-fascisten, is in onverdacht democratische kring ernstig gelaakt.

De totalitaire stromingen, waarvan het Stalinisme momenteel de machtigste exponent vormt, hebben deze verkiezingstechniek veroordeeld in naam van een waarachtig democratisch beginsel, dat door deze "oplichterij" wordt verkracht (vide het voorgaande overzicht no. 4 - 1951, bijlage II).

Zeer nadrukkelijk hebben de communisten bij de jongste gemeenteraadsverkiezingen in Italië op het begrip solidariteit der massa gespeeld. Zij zullen dit t.a.v. de in Frankrijk op til zijnde stembusstrijd in niet mindere mate doen.

De Kominformkrant van 8 Juni j.l. wijdde aan dit onderwerp bijzondere aandacht, t.w.:

- a. aan de voorlopige, voor de communisten gunstige verkiezingscijfers in Italië (bijlage II);
- b. aan de eenheid der Australische arbeidersklasse n.a.v. in April 1951 gehouden verkiezingen voor het Bondsparlement (bijlage III).

Het hoofdorgaan van de P.C.F., de Franse Communistische Partij, deed op 5 Juni j.l. een beroep op de wereldopinie om door snel protest een "misdaad" tegen de gewetensvrijheid en tegen de Vrede te beletten.

Aanleiding tot deze opwekking was het in hoogste instantie, n.l. door het Opperste Gerechtshof der V.S. bevestigde vonnis tegen de elf communistenleiders in Amerika. Zij zullen thans gevangenisstraffen van resp. 3 tot 5 jaar hebben te ondergaan. Zij kunnen, aldus L'Humanité, alle elf thans onmiddellijk in arrest worden gesteld, tenzij dit door een wereldomvattende protestactie wordt verhinderd.

Vertrouwelijk

In "De Waarheid" werd dit initiatief enkele dagen later ondersteund door publicatie van een artikel van Eugène Dennis, een der tot 5 jaar veroordeelden. Het was, volgens hem nog tijd "om de erfgenamen van Hitler en Tojo den halt toe te roepen". "De Rode Vaan" (6-6-'51) ondersteunde deze actie in gelijke zin.

De communisten zien deze Amerikaanse affaire als een welkom aangrijpingspunt ter verlevendiging van hun bekende vredescampagne. Ook de jongste activiteit is een onderdeel van een program op lange termijn. In deze overzichten werd reeds eerder op de geraffineerde opzet van dit program gewezen.

De in April 1951 internationaal begonnen petitionnementsactie voor het sluiten van een Vredespact van Vijf behelst slechts het opnieuw aan de orde stellen van een Sowjet-Russisch plan, dat in 1949 door de Assemblée der Verenigde Naties werd afgestemd. (Zie bijlage IV).

x x x

Het deze zomer in Berlijn-Oostzone onder gezag van de W.F.D.Y. te houden Wereldjeugdfestival wordt eveneens volledig dienstbaar gemaakt aan het voornoemde optreden.

De "Humanité" zinspeelde in het nummer van 31 Mei j.l. op een mogelijk door de Westerse mogendheden uit te vaardigen verbod van doorreis door haar zones van deelnemers aan het Festival.

Het Uitvoerend Comité van de Wereld Federatie van Democratische Jeugd (W.F.D.Y.) vergaderde te Boedapest. De A.N.J.V.-hoofdbestuurder Rienus Haks was als afgevaardigde uit Nederland aanwezig op deze 23-5-'51 begonnen zitting. Enrico Berlinguer, de voorzitter van de W.F.D.Y., deelde bij aankomst in Hongarije mede, dat gedelegeerden uit 35 landen en van 140 organisaties in Augustus a.s. het feest te Berlijn zullen bijwonen.

Aan de zitting van het Uitvoerend Comité namen inmiddels 51 afgevaardigden uit 31 landen deel. Zij aanvaardden een resolutie van vijf punten betreffende de komende acties, t.w.:

1. het houden van een internationale conferentie ter verdediging van de rechten der jeugd;
2. het houden van een conferentie tegen de militarisatie van de jeugd;
3. nauwe samenwerking met het Wereldvakverbond (W.V.V.);
4. het actief ondersteunen van de in de herfst te beleggen Internationale Conferentie ter verdediging van het kind;
5. deelneming aan de algemene economische conferentie in Juli a.s. te Moskou te houden op initiatief van de Wereldvredesraad.

In het kader van de vredesacties der jeugd past het voornemen van de communistische jonge meisjes-organisaties

Vertrouwelijk

in Frankrijk en Italië om "vredesvlaggen" te maken. Deze zullen duizenden handtekeningen bevatten. Elk der deelnemers schrijft haar naam met inkt op een stukje weefsel. Deze fragmenten worden aaneengeregen tot vredesvlaggen, welke resp. naar Rome en op 15 Juli a.s. naar Parijs zullen worden gedragen, alwaar nationale vredesmanifestaties het internationale festival zullen inluiden. De vlaggen zullen uiteindelijk worden verzameld in de voormalige Duitse hoofdstad.

X X X

De communistisch georiënteerde F.I.A.P.P., de internationale federatie van voormalige politieke gevangenen, heeft haar naam veranderd. De initialen zijn voortaan F.I.R.A.P.P., door toevoeging van de letter R voor het begrip Résistants - verzetslieden. Voor haar a.s. activiteit zie hoofdstuk II van dit overzicht.

Bij deze naamswijziging kan worden aangetekend, dat de communistische mantelorganisatie "Verenigd Verzet 1940-1945", in tegenstelling met de Nederlandse Vereniging van Ex-Politieke Gevangenen, terstond bij haar oprichting in begin 1950 de categorie oud-verzetslieden in haar visitekaartje verwerkte. De internationale organisatie voert deze uitbreiding van haar naam eerst thans in.

X X X

De teistering van Noord-Korea door oorlogshandelingen heeft een communistische vrouwen-delegatie van internationale samenstelling ertoe gebracht een bezoek aan het Noordelijk deel van dit schiereiland te brengen. Deze enquête is gehouden onder auspiciën van de (communistische) Internationale Democratische Federatie van Vrouwen (F.E.I.F.). Zij bestond uit 20 vrouwen "van uiteenlopende levensrichting", afkomstig uit Canada, van Cuba, uit Engeland, Frankrijk, Denemarken, Nederland (Mevrouw Mr T. Soenito-Heyligers), België, West- en Oost-Duitsland, Tsjecho-Slowakije, Oostenrijk, Italië, de U.S.S.R., Algerije, Tunis, China en Vietnam.

"De Waarheid" heeft Mevr. Soenito geïnterviewd (11-6-'51). Zij wijdde in het bijzonder uit over beweerde tegen de burgerbevolking bedreven wreedheden (bijlage V). Deze gedelegeerde uit Nederland sprak in dezelfde geest voor Radio Moskou. Boven dit relaas plaatste "De Waarheid" (7-6-'51) de kop "verbijsterende Amerikaanse wreedheden". Tot slot wekte mevrouw Soenito-Heyligers, volgens het blad, de luisteraars op alle mogelijke moeite te doen een eind te maken aan de Koreaanse oorlog en de terugtrekking van de Nederlandse troepen uit Korea te eisen.

Vertrouwelijk

Ten aanzien van bezoeken van communisten uit Nederland aan Oost-Azië zij nog vermeld, dat Lucas de Jong, als lid van de delegatie der I.U.S. (Internationale Unie van Studenten) in Sjanghai op een meeting het woord heeft gevoerd (Waarheid 30-5-'51). Volgens het A.N.J.V.-weekblad "Jeugd" van 2 Juni j.l. is De Jong voornoemd voorzitter van de Organisatie van Progressieve Studerende Jeugd (O.P.S.J.). De O.P.S.J. werd in 1949 als lid van de I.U.S. toegelaten. De Jong is lid van het Executief Comité dezer internationale communistische studenten-organisatie.

x x x

De communistische pers in Nederland heeft, zoals gebruikelijk, weer vele berichten geplaatst over stakingsacties in het buitenland (o.a. in Indonesië). Vooral de havenconflicten in Australië (Sydney en Melbourne) vonden in de kolommen van "De Waarheid" een geestdriftig onthaal.

Ter instructie zij gesignaleerd een artikel van F. van den Brande in het dagblad der Belgische zusterpartij over fouten van de K.P.B. met betrekking tot het werk in de Belgische haven. Daarin wordt een aantal wenken voor de praktijk gespuid (zie bijlage VI).

II. Activiteit van C.P.N. en hulporganisaties.

Ter vergadering van het Partijbestuur van 17 en 18 Maart 1951 werd de huidige regering door de Algemeen Secretaris van de C.P.N. gekenschetst als een "anti-nationaal, agressief oorlogskabinet, ingesteld onder druk en dwang van Amerika".

De C.P.N., het standpunt van de partijdictator als representatief voor de leden aanvaardende, moet vanzelfsprekend alle krachten inspannen om zoveel mogelijk afbreuk te doen aan het regeringsprogramma. In het kader van het Atlantisch Pact wordt daarin een ruime plaats toegekend aan de voorzieningen inzake de nationale defensie. De op dramatisch effect berekende bewering, dat door dit program het oorlogsgevaar zou worden vergroot en toegespitst, heeft alleen propagandistische waarde. De leiding van de C.P.N. ziet terecht in elke versteviging van de Nederlandse status quo een hindernis te meer om haar einddoel te bereiken.

Onmachtig om zelf een beslissing te forceren, pogen de communisten hun aanvalskracht te vergroten door ook neutrale en/of anders-georiënteerde groepen in deze strijd aan hun zijde te brengen. Paul de Groot verklaarde daarom op de partijbestuursvergadering, dat "het oorlogsprogram van de nieuwe regering met haar hongermaatregelen alleen

Vertrouwelijk

ongedaan gemaakt kan worden en deze regering alleen vervangen kan worden door een vredesregering door (middel van) de massastaking".

Meermalen werd dan ook toegegeven, dat elke staking, op welke gronden en met welke uitslag ook, de communisten zeer welkom is. Dit is logisch, daar stakingen de nationale economie benadelen en even zovele mijlpalen zijn op de weg, welke de communisten volgen op zoek naar "zwakke plekken".

De in de E.V.C. verenigde communistische vakbonden, de partij-bedrijfsafdelingen en de over het land verspreide agenten en arbeiders-correspondenten van "De Waarheid" zijn op dit terrein de meest effectieve werktuigen van de C.P.N.. Nog steeds wordt het belang van het "arcor"-systeem nadrukkelijk onder het oog der daarbij betrokkenen gebracht.

x x x

De tendentieuze en vaak volkomen onjuiste berichtgeving in "De Waarheid" omtrent in de bedrijven plaats vindende acties is een der agitatie-middelen, waarvan C.P.N. en E.V.C. ook in hun "voorjaarsoffensief" veelvuldig gebruik hebben gemaakt. Verscheidene Waarheid-berichten aangaande stakingen en ongeregelde heden in enkele textiel-fabrieken in Twenthe bleken uit de lucht te zijn gegrepen. Van enige actie in de betreffende bedrijven was zelfs geen sprake.

De stroom van propaganda-berichten in April j.l. aangaande al dan niet gefingeerde arbeidsconflicten, toont aan, dat de opwekking tot massale strijd geenszins een frase is. De C.P.N. besteedt aan dit project ernstige aandacht.

Het partijdagblad spon de stakingen bij Albert Heijn en Verkade, die van de Drentse veen-arbeiders, alsmede van de arbeiders in de Wieringermeerpolder, breed uit. Ontroerende staaltjes van solidariteit en "goede" strijdgeest werden daarbij vermeld.

Het is moeilijk na te gaan, in hoeverre het hoge partij kader zelf direct succes van deze tactiek verwachtte. Dit kader heeft op agitatorisch gebied geen middel ongebruikt gelaten en een tactische winst kan hier niet worden ontkend. De invloed van de berichtgeving in de communistische pers is voorlopig onvoldoende om het communistische doel in belangrijke mate te bevorderen. Zou de C.P.N. echter op korte termijn de gelegenheid krijgen wederom een notoire stakingsactie te voeren, dan zal zij een aanknopingspunt vinden in de gebeurtenissen van April, aangezien toen verschillende grieven niet uit de weg zijn geruimd. In de Zaanstreek volgde geen, in Drente slechts gedeeltelijk succes op de acties. T.a.v. de op het ogenblik van afsluiting van dit overzicht nog lopende staking in de Wieringermeerpolder is van een al of niet bereiken van enig resultaat nog niets bekend.

Vertrouwelijk

"De Waarheid" blijft attent t.a.v. eventuele ontevredenheid in de bedrijven. De tegenstellingen tussen het werkende volk en de "reactie" voor het afkondigen van de enorme prijsstijgingen zijn verscherpt, schreef het blad op 16 Mei j.l.. De voorwaarden om actie te voeren, aldus het artikel, zijn gunstiger dan ooit te voren. Hierbij werd aangehaald wat Paul de Groot op de Maart-bijeenkomst van het Partijbestuur verklaarde over de verantwoordelijkheid der communisten: "De leiders moeten de wil tot de strijd bezitten en moeten de moed opbrengen om de leiding en de verantwoordelijkheid op zich te nemen en elke staking ten koste van alles tot een goed einde te brengen".

Mei 1951 bood in dit opzicht een voor de communisten belangrijk minder gunstig aspect. De merendeels kleine belangenbotsingen, welke in deze maand in het bedrijfsleven plaats vonden, leenden zich slecht voor een "schokkende" berichtgeving over het gehele land. Zij werden hoofdzakelijk in de betrokken streek-edities gepubliceerd. Gedrongen door de aansporingen van de algemeen-secretaris der C.P.N. en gesteund door de omstandigheid, dat de militaire verplichtingen in het kader van het Atlantisch Pact verscheidene milliarden aan het Nederlandse vermogen onttrekken, poogt de partij zelfs de voorwaarden te scheppen voor het kweken van stakingsmentaliteit. Zij doet dit o.m. door de situatie in grote bedrijven en bedrijfstakken sterk te becritiseren. Bijvoorbeeld werd een tweetal felle artikelen gepubliceerd, resp. tegen het "terreur-reglement" van orde bij de N.V. Philips en het "reactionnaire arbeidsreglement" van de K.L.M..

Na enige inleidende publicaties werd de slapte in de schoenenindustrie van Noord-Brabant door "De Waarheid" in een groot opgemaakt artikel in de belangstelling geplaatst. Enige dagen later publiceerde dit blad wederom een uitgebreide en typografisch opvallende reportage over gebrek aan orders en daaruit voortvloeiende ontslagen in de confectie-industrie te Amsterdam, in Twente en te Tilburg.

De enige weg om uit het slop te geraken, aldus het C.P.N. dagblad, is een wijziging van de "rampzalige" oorlogspolitiek van de huidige regering. "De Waarheid" gaat hierbij zelf voor in hetgeen de belangrijkste taak der communistische bedrijfskranten heet: het wekken van "socialistisch bewustzijn".

De partijleiding beseft wel, dat het bestaan van moeilijkheden alleen niet noodwendig protest-acties tot gevolg heeft. Slechts wanneer de verwickelingen worden gevoeld als onnodig en/of onrechtvaardig stijgen de kansen op een staking. In die omstandigheden kan de C.P.N. hopen, dat daartegen rechtstreeks zal worden opgetreden.

Om deze reden ook, t.w. overbodigheid en/of onrechtvaardigheid, moesten de communistische vertegenwoordigers

Vertrouwelijk

in het parlement zich tot het uiterste verzetten tegen de vaststelling van de begrotingen van de Ministeries van Oorlog en Marine en daarenboven van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

Hieraan verbonden is de leerstelling van de klassenstrijd. Het gebrek aan goede trouw, waarmede de Overheid de rechten van het werkende volk steeds meer heet te beknotten, is volgens communistische zienswijze een uiting van de diepe vijandigheid t.o.v. de arbeiders. Deze wordt gedemonstreerd op elk gebied van beleid. Het commentaar van de partij op het wetsontwerp tot voorziening in het gemeentebestuur te Finsterwolde luidt: "Als dit wordt doorgevoerd zal het van toepassing worden gebracht op elke gemeenteraad, die plannen wil doorvoeren, welke niet stroken met de regeringspolitiek".

B.J. Stokvis diende in de Tweede Kamer een motie in, waarin het gratiebeleid der Regering t.a.v. oorlogsmisdadigers beschamend werd genoemd. Hij verzocht bekendmaking van de hierbij toegepaste richtlijnen en verklaarde, dat dit beleid op één lijn stond met de renazificatie en herbewapening van West-Duitsland, met het doel een neo-fascistisch leger op te bouwen voor de "voorste gelederen bij een eventuele oorlog tegen de Sowjet-Unie".

Gesteund door de kort geleden uit de U.S.S.R. teruggekeerde arbeidersdelegatie, welke reeds op verschillende bijeenkomsten lofliederen heeft gezongen op de sociale omstandigheden aldaar, blijft de communistische propaganda de Sowjet-Unie en haar satellieten verheerlijken. Het heten vreedzame, gelukkige landen, die geen behoefte aan oorlog hebben, integendeel daarvan afkeer tonen. In dit verband kan ook worden teruggezien op een artikel in "De Waarheid" van 10 Mei j.l. betreffende de vrijlating van de Nederlander Louwers, die in 1950 op beschuldiging van spionage in Tsjecho-Slowakije was veroordeeld tot langdurige gevangenisstraf. Deze vrijlating heet een "grootmoedig gebaar", waarin "genade boven recht" heeft gegolden.

x x x

Twee pagina's werden in "De Waarheid" van 26 Mei gewijd aan het vijfde rapport van de Parlementaire Enquête Commissie. Het beleid van de Vertrouwensmannen in 1945 heette er op gericht te zijn te voorkomen, dat na de oorlog het volk aan de macht zou komen.

De illegale communistische beweging, zo werd gezegd, heeft niets te maken met de Londense sfeer van intriges en kuiperijen, met het achterbakse onderhandelen in Nederland met allerlei Nazi-autoriteiten.

Een opvallende poging tot verdachtmaking leverde het

Vertrouwelijk

partij-dagblad. Ter gelegenheid van de "elfde verjaardag van de 10e Mei 1940" wijdde De Waarheid een beschouwing aan de verdediging van Noord-Brabant tegen de Duitse invaller. Deze heette verhinderd door de zorg van de Philips-directie, op wier aansporing Generaal Reynders zou zijn vervangen door Generaal Winkelman. De journalistieke opmaak van dit artikel vindt zijn bekroning in het plaatsen van twee korte, weliswaar enigszins van elkander gescheiden in kader geplaatste berichtjes, waarvan de strekking pas duidelijk wordt, wanneer zij gecombineerd worden.

De vraag, gesteld in de kop van het eerste bericht, n.l.: "Wie zijn de landverraders?", moet het antwoord vinden in de kop van het tweede, getiteld: "Dat zijn zij". Voor de volledige tekst der artikelen wordt verwezen naar de bijlagen VII en VIII.

Inmiddels dient de Partij grotere aandacht te besteden aan de interne organisatie. Het ledental van verschillende districten verminderde volgens de opgaven der betrokken bestuurders in het laatste halfjaar van 1950 opvallend snel.

Op de Maart-bijeenkomst van het Partijbestuur sprak Jaap Brandenburg daarover als volgt:

"Om duidelijk te maken hoe de opvattingen van leidende partijgenoten ten aanzien van de organisatie van de Partij zijn, wil ik eerst met U bespreken de ledenstand van de Partij en de opvattingen, die bij de belangrijkste functionarissen in de districten aanwezig zijn. Als wij moeten afgaan op de gegevens wat betreft de ledenstand in de verschillende partij-districten, dan zou er evenals op de conferentie van December 1949 gesproken moeten worden van een verontrustend verlies aan leden. De gegevens die wij van de districten hebben ontvangen, zijn van het laatste halfjaar van 1950, dus van Juli 1950 tot aan Januari 1951. Wat krijgen we nu van de districten voor cijfers? In de eerste plaats dan het district Rotterdam. Dat geeft op aan het Partijbestuur, dat er in het laatste halfjaar een ledenverlies is van 25 %. In Twente 20%, Den Haag ruim 12 %, Utrecht bijna 10 %, Groningen 7 %, Zaanstreek 6 % en Amsterdam bijna 4 %. Van de overige districten, die ik niet genoemd heb, zijn me geen cijfers bekend, maar ik neem aan, dat deze overeenkomstig zijn".

Volgens zijn mening evenwel werden de door de districtsbesturen opgegeven cijfers merendeels gelogenstraft door de financiële verslagen. De contributiestaten zouden n.l. van een aanmerkelijk geringer ledenverlies getuigen.

De resultaten van de jongste ledenwerfacties, door verschillende districten in onderlinge wedstrijd uitgevoerd, zijn voor de Partij eveneens onbevredigend.

In Groningen werd nog geen 50 % van de taak (75 nieuwe leden vóór 1 Mei) volbracht. Ook elders waren klachten. De partijleiders in Drente verklaarden, dat men aan de werfactie door gebrek aan tijd i.v.m. de staking der veenar-

Vertrouwelijk

beiders niet voldoende aandacht had kunnen schenken.

De lagere functionarissen tonen weinig begrip voor de Stalinistische opvatting, dat de communistische partij een eenheid moet zijn van actie en organisatie, waarin juist tijdens de strijd leden worden gewonnen.

Brandenburg schreef de "verontrustende" opgaven der districten inzake ledenverlies vooral toe aan de gebrekkige administratie. Veranderingen in enige afdelingsbesturen te Amsterdam zouden ten gevolge hebben, dat de nieuwe functionarissen al hetgeen hun in de cartotheken onbegrijpelijk voorkomt opzij schuiven zonder nader onderzoek. Hij meende, dat aan de opgegeven cijfers minstens 20 % moest worden toegevoegd om tot het werkelijke ledental te komen.

Spreeker wees er op, dat decentralisatie door de vorming van onderafdelingen, volgens de besluiten van de partijconferentie van December 1949, gunstige resultaten afwierp. In afdelingen met 200 of 300 leden wordt - in het gunstigste geval - alleen wekelijks de contributie geïnd, doch overigens is de activiteit nihil. "Het blijkt dikwijls", aldus karakteriseerde Brandenburg de gang van zaken, "dat je lid bent van de Partij bij de gratie van de sub-penningmeesters".

Terecht noemde Brandenburg de onverschilligheid van een groot aantal functionarissen oorzaak van gering succes inzake de interne organisatie. Hij verklaarde, dat men er tijdens de campagne van "De Waarheid" voor de 4e Obligatielening, welke toen reeds een half jaar liep, vrijwel nergens in geslaagd was ook maar de helft der "Waarheid"-abonné's daarvoor aan te schrijven of te bezoeken.

Ook de ledenwerfcampagne, welke in eerste instantie in deze kring wordt gevoerd, eist meer grondige voorbereiding. Vooral de bedrijfsarbeiders dienen daarbij in de belangstelling te worden geplaktst, omdat daardoor de kracht van de partij in de Unie-organisatie belangrijk kan worden vergroot.

Anderzijds echter heeft de Partijleiding de "sectarische" houding, welke thans de lagere kaders wordt verweten, zelf geschapen door haar fel-vijandige politiek in de jaren 1948 en 1949. De eis om de steeds wisselende partij-bevelen stante pede op te volgen blijkt voor velen onaanvaardbaar. Het als een robot klakkeloos reageren stuit zelfs in dit milieu op individuele tegenkantingen.

De in de C.P.N. gepropageerde decentralisatie blijkt organisatorisch niet of onvoldoende in praktijk te worden gebracht. In feite wordt de persoonlijke druk, welke door de functionarissen al naar gelang hun taak, steeds op lagere partij-instanties wordt uitgeoefend, eerder verhoogd dan verlaagd. Politiek aan handen en voeten gebonden kunnen de leden nimmer enig persoonlijk initiatief ontplooiën. Het gevolg is een zielloos mechanisme, dat de kracht niet

Vertrouwelijk

kan opbrengen andersdenkenden te overtuigen van de juistheid der politieke visie van de partij. In het buitenland (Frankrijk, Italië en Duitsland) leidde deze situatie tot de oprichting van splinter-organisaties. De massa der communisten in Nederland reageerde met politieke apathie. Deze komt de partij slecht van pas, juist nu de materiële omstandigheden voor het verbreiden van onrust en politiek wantrouwen voor de C.P.N. steeds gunstiger schijnen te worden.

Vele functionarissen worden ontmoedigd door de grote overbelasting. Zij, die de propaganda-berichten van "De Waarheid" plaatselijk aan de hand van de feiten kunnen controleren, onderkennen de betrekkelijke waarde daarvan. Zelfs de 1 Mei-viering, volgens "De Waarheid" in meer dan tachtig gemeenten met succes gevierd, kon dit jaar geen grote politieke demonstratie worden genoemd. De overeenstemming der in den lande gehouden toespraken wijst ook nu weer op de uitgifte van centrale richtlijnen voor de sprekers. Het gebezigde thema was niet nieuw. Vastgesteld moet worden, dat zelfs de partijleiding de politieke betekenis van oorspronkelijke Mei-leuzen niet voldoende heeft beseft. Zij wist niet beter dan voort te gaan op het oude, platgetreden propaganda-pad. De deserteur Piet van Staveren, reeds in 1950 gedurende enige tijd het propagandistische troetelkind der communisten, werd wederom op de voorgrond gebracht door een petitionnementsactie voor zijn vrijlating. De actie voor vrijlating van de inmiddels op 8 Mei j.l. geëlectrocuteerde Amerikaanse neger Willie McGee, was mede kenmerkend voor een geforceerd leuzenprogramma. Het hield geen enkel verband met de huidige belangstelling van de meerderheid der bevolking in Nederland.

Het verlangen der partijleiding naar werkstakingen en politieke demonstraties moet, wil het tot uiting kunnen komen, gesteund worden door de bereidheid van arbeidersgroepen, waarover de partij generlei zeggenschap heeft.

De gretigheid, waarmede de C.P.N. zich wierp op het onlangs in de Wieringermeer uitgebroken arbeidsconflict is mede een aanwijzing, dat in daadwerkelijke actie een grote, zo niet de grootste stimulans wordt gezien.

De 4e Obligatielening van "De Waarheid" (f. 200.000.-), aangevangen op het Waarheidszomerfeest in September 1950, werd op 1 Juni 1951 eindelijk voltekend. Daar de gelden echter nog niet alle binnen zijn, zal de eerstkomende weken daaraan nog hard moeten worden gewerkt.

x x x

Ondanks herhaaldelijk gelanceerde berichten van consolidatie, ja zelfs van versterking van de Eenheids Vak Centrale, zoals deze d.m.v. "De Waarheid" en de eigen or-

Vertrouwelijk

ganen worden gegeven, kan wel met zekerheid worden vastgesteld, dat dit-Verbond in vrijwel alle opzichten nog steeds achteruit gaat.

De hiertegenin gevoerde ledenwerf-acties brachten veelal niet het gewenste resultaat. Teneinde nu de organisatie voor verder afglijden te vrijwaren, streeft de landelijke leiding der E.V.C. naar versteviging van de bedrijfsbonden van binnen uit. De organisatievorm der E.V.C. is - naar luid van de statuten en reglementen - zeer goed opgezet. Het streven naar organisatorische versteviging blijkt nochtans zeer noodzakelijk, omdat de opzet wel op papier maar niet in de praktijk in orde is. De opbouw der E.V.C. bedrijfstaksgewijze levert reeds een sterkere binding met het bedrijfsleven op dan de indeling beroepsgewijze, zoals deze voor de vakorganisaties alhier in het verleden gebruikelijk was. De behoefte aan een nog hechtere organisatorische binding met de bedrijven heeft de instelling van bedrijfsbesturen der E.V.C.-bonden bewerkstelligd. Over het algemeen vertonen de statuten dezer bonden onderling veel gelijkenis. De huishoudelijke reglementen verschillen echter enigermate op onderscheidene punten. Voor alle bonden is bindend voorgeschreven, dat er een bedrijfsbestuur moet worden gekozen wanneer de bedrijfstaksgroep (d.w.z. de bundeling van alle op een bepaald bedrijf werkzame leden van enige E.V.C.-bedrijfsbond) een voor elke bond apart vastgesteld minimum aantal leden telt. Dit bestuur kan worden gezien als de kleinste organisatorische bestuursvorm in de E.V.C.-bonden.

Het bedrijfsbestuur heeft tweeërlei taak:

- 1e. het uitvoeren van de besluiten van afdelingsraad en afdelingsbestuur, op het bedrijf betrekking hebbende;
- 2e. verder alles te doen wat het belang van de leden en de bedrijfsbond in het bedrijf vordert.

Zoals vermeld is in de praktijk tot nu toe van de vorming van deze bedrijfsbesturen nog niet veel terecht gekomen. Het ontbreken van daarvoor goed geschoold kader is een der voornaamste oorzaken. Reeds geruime tijd wordt nu door de E.V.C. gewerkt aan de scholing van lagere bestuurders en van actieve leden. Weekeinde-, veertiendaagse- en weekcursussen worden gehouden. Het orgaan "Werkend Nederland" en "De E.V.C.-Gids" worden o.m. als scholingsstof gebruikt.

Uit deze geschoolde arbeiders moeten nu de bedrijfsbesturen worden samengesteld, wker formatie dus dient om de organisatie te versterken en te voltooien. De landelijke E.V.C.-leiding heeft hiermede nog enige andere oogmerken voor, nl.:

- a. bezuiniging op het algemene bestuursapparaat, daar het o.m. tot de taak van deze besturen zal gaan behoren de contributie op het bedrijf te innen, waardoor de taak van plaatselijke en centrale bestuurders wordt verlicht en verschillende dezer lieden op den duur uitgeschakeld kunnen worden;

Vertrouwelijk

- b. vergroting van actie-mogelijkheden in de bedrijven. De bedrijfsbesturen zullen voortdurend druk moeten uitoefenen en critiek moeten leveren op het optreden van de bedrijfskernen of fabrieksraden. De hierdoor ontstaande ontevreden stemming moet zo nodig worden aangewakkerd door het uitgeven van manifesten. Indien mogelijk moet een actie worden ontketend en geleid door het bedrijfsbestuur.

Tevens valt hiérbij te signaleren het voortgezet streven naar overdracht van werkzaamheden van de normale bedrijfsbondsorganen naar de bedrijfsbesturen. De laatste dienen de grootst mogelijke zelfstandigheid te ontwikkelen. Zij zullen in meerdere gevallen in rechtstreeks contact met de landelijke E.V.C.-leiding staan. Zij worden ingeschakeld bij de verkrijging van alle mogelijke gegevens uit het bedrijf, ter publicatie in E.V.C.- of C.P.N.-uitgaven. Zelf zullen zij eigen bedrijfskranten moeten verzorgen, niet alleen qua inhoud doch ook t.a.v. het financiële aspect. De landelijk uitgegeven brochures en "De E.V.C.-Gids" moeten op het bedrijf worden verkocht onder verantwoordelijkheid van het bedrijfsbestuur.

Zou het mede door het optreden van de bedrijfsbesturen tot een actie komen, dan moet deze in andere bedrijven worden overgenomen. De onderscheidene bedrijfsbesturen zullen daartoe in onderling overleg moeten treden.

Deze nieuwe organisatie-vorm, waarvan de E.V.C.-leiding veel verwacht en waaraan reeds geruime tijd wordt gedokterd, zal geleidelijk-aan algemeen worden ingevoerd. Van een goed functioneren van deze bedrijfsbesturen is thans nog geen sprake. De resultaten van deze nieuwe strijd-methode van de E.V.C. moeten worden afgewacht.

x x x

Na de terugkeer van de "Nederland-U.S.S.R."-delegatie uit Rusland, valt een belangrijk verhoogde activiteit van deze organisatie waar te nemen. Sinds November 1950 zouden er volgens "De Waarheid" 225 openbare bijeenkomsten met in totaal 50.000 bezoekers zijn belegd (vide overzicht no. 4 - 1951). Op vele van deze vergaderingen werd over de bevindingen in de Sowjet-Unie door een of meer delegatieleden verslag uitgebracht.

De activiteit culmineerde in de organisatie van een "Maand van Vrede en Vriendschap met de Sowjet-Unie" (April) waarin bijna de helft van bovenbedoelde bijeenkomsten werd gehouden, t.w. 35 zgn. verslagvergaderingen, 50 vertoningen van Russische films, benevens een aantal concerten en lezingen. In een twaalfstal plaatsen werd een - slecht bezochte - fototentoonstelling "over het dagelijks leven in de S.U." georganiseerd.

Het op het jongste jaarlijkse congres (April 1950)

Vertrouwelijk

genomen besluit om de toen ca. 10.000 leden tellende vereniging te doen uitgroeien tot een massa-organisatie, werd tot dusverre niet verwezenlijkt. Over de periode vanaf dit congres tot en met April 1951 zou een winst zijn geboekt van ruim 3000 leden.

De tactiek van de communistiche vredesbeweging blijkt steeds meer gericht op het naar voren schuiven van geestelijken en andere niet als communist bekend staande persoonlijkheden. In Nederland zijn ds Hugo van Dalen, Ned. Hervormd predikant te Colijnsplaat, de directrice van het Natuurhistorisch Museum te Leiden Dr Maria Rooseboom, e.a. paradefiguren. Zij moeten ook de niet-communistische Nederlander pogen te overtuigen van de oprechte bedoelingen der (communistiche) vredesactiviteit. Niet nagelaten wordt b.v. te wijzen op de vriendschapsbanden, welke zouden bestaan tussen H.M. de Koningin en Dr Rooseboom, die gelijktijdig in Leiden studeerden.

Op een vergadering van de Landelijke Vredesraad wees de E.V.C.-voorzitter Blokzijl er reeds eerder op, dat de actie een meer algemeen karakter diende aan te nemen door opnemng van Christelijken en Katholieken. Hij zegde de volledige steun van de E.V.C. toe en verklaarde hierbij, dat iedere E.V.C.-figuur, die de Vredesraad gaarne in één van zijn comité's zou zien zitting nemen, geheel zou worden vrijgemaakt van zijn functies in de vakbeweging, hoe belangrijk deze ook moge zijn.

Het streven naar een ogenschijnlijke neutraliteit is tevens merkbaar aan de omzetting van het internationale communistiche vredesorgaan "La Paix" in het quasi neutrale "Défence de la Paix", welk blad "zal openstaan voor alle vredelievende meningsuitingen. Een ieder, ongeacht zijn politieke overtuiging zal in dit orgaan uiting kunnen geven aan zijn vertrouwen in de mogelijkheid, dat verschillende maatschappelijke systemen in vrede naast elkaar kunnen bestaan".

Het eerste nummer verscheen 1 Juni 1951, onder hoofdredactie van de Fransman Claude Morgan.

Ernstig mag worden betwijfeld of de Nederlandse Vredesraad wel zo tevreden is over de resultaten van de huidige petitionnementsactie als in de eigen en communistiche pers wordt voorgegeven. Het gebrek aan activiteit van velen, die tijdens de zgn. Stockholm-actie hun medewerking verleenden, gaat gepaard aan een weinig hechte organisatie van het landelijk geheel. Hierin liggen waarschijnlijk de hoofdoorzaken, dat het resultaat van de handtekeningen campagne voor een Vredespact tussen de Grote Vijf tot nu toe beneden de gestelde verwachtingen blijft.

Vertrouwelijk

Een "nationale inzameling voor de vrede" op 8 Juni j.l. waarvan de resultaten nog niet volledig bekend zijn, moest uitkomst brengen in de precaire financiële situatie, waarin de Nederlandse vredesbeweging zich bevond. De allerwege met verzoeken om geldelijke bijdragen geplaagde communistische medestanders kunnen mogelijk hiermede de betrekkelijk povere resultaten ("Vrede" van 8 Juni '51 vermeldt een opbrengst van ruim f. 2500.-) goedmaken van een reeds enige maanden aan de gang zijnde collecte t.b.v. het blad "Vrede".

In het kader van het besluit, dat tijdens de in Februari j.l. te Berlijn gehouden zitting van de Wreldvredesraad werd genomen, tekenden zich thans de werkzaamheden af van een in het openbaar slechts sporadisch bij haar eigen naam genoemde beweging tegen de Duitse herbewapening. Het is de "Entente Franco-Belge contre le réarmement de l'Allemagne". De Humanité van 25-4-'51 vermeldde deze. Later werd die naamsaanduiding ook door het Franse partijdagblad kennelijk gecamoufleerd. De resoluties, die op de door deze organisatie belegde "internationale conferentie voor een vreedzame oplossing van het Duitse probleem" (12 t/m 14 Mei 1951 - Parijs) werden aangenomen (vide overzicht no. 4 - 1951), behelzen als voornaamste punt het versterken van de solidariteit tussen de vredelievende massa's in de Westerse landen. Geadviseerd werd manifestaties in de aan Duitsland grenzende landen te doen houden, waaraan vertegenwoordigers van alle bij het "Duitse probleem" betrokken naties zouden deelnemen.

De Rotterdamse actiegroep tegen de Duitse herbewapening "Dat nooit weer", aangevuld met enige uiterst links georiënteerde personen uit den lande, kan worden beschouwd als het Nederlandse filiaal van de Entente.

De vereniging "Nederland-Polen" organiseerde van 18 tot 29 Mei te Amsterdam een door burgemeester d'Ailly geopende tentoonstelling over de wederopbouw van Warschau. Er werd weinig belangstelling betoond.

Het Algemeen Nederlands Jeugd Verbond stelt hardnekkige pogingen in het werk zijn positie te verstevigen. De drie- en viermaandenplannen, uitgevoerd met steun van de C.P.N., vormen hiertoe het middel.

Allereerst diende het verenigingsorgaan ("Jeugd") te worden gereorganiseerd. Sinds Januari 1951 verschijnt dit blad zoals bekend wekelijks en sedert enkele maanden ook in verbeterde vorm. Uitbreiding van het aantal pagina's tot 8 staat op het programma. De redactie van een der April-nummers (14-4-'51) was, zoals in het vorige overzicht vermeld, in handen gegeven van jeugdige personeelsleden van de Wester Suiker Raffinaderij te Amsterdam. Vermeende misstanden in het bedrijf en eisen voor loonsverhoging werden door hen aan de orde gesteld. Nummer 21 van 26-5-'51 was gewijd aan

Vertrouwelijk

de dienstplichtigen. "Geen verlenging van de dienstplicht", het voornaamste A.N.J.V.-propagandapunt van het ogenblik, vond zijn weg naar de lezers in stukjes, die van militairen afkomstig heetten. Een artikel over de ideale omstandigheden waaronder de Sowjet-jeugd haar dienstplicht vervult, mocht in deze aflevering niet ontbreken.

"De Waarheid" van 26 Mei j.l. levert een gematigde critiek op deze "sympathieke poging".

"In het nummer komen stukjes voor die beslist niet van militairen afkomstig zijn, terwijl b.v. het vraagstuk der soldij en kostwinnersvergoeding in het geheel niet ter sprake is gekomen, evenmin als de slechte verlofregelingen. Technisch zou een dergelijk belangrijk nummer ook meer aandacht hebben verdiend".

De vereniging "Verenigd Verzet 1940-1945" zal wellicht deelnemen aan een een dezer dagen te (Brussel ?) te houden internationale conferentie van communistische verzetsorganisaties "ter versterking van de internationale solidariteit en voor coördinatie van de strijd voor de vrede". Deze bijeenkomst gaat vooref aan het FIRAPP. (voorheen FIAPP) congres, dat van 30 Juni tot 2 Juli a.s. te Weenen zal plaatsvinden.

Weer een nieuw comité zag het daglicht, thans een "ter verdediging van de rechten van het kind". Hierin namen o.a. enige communisten zitting, onder wie een hoofdbestuurslid van de Nederlandse Vrouwen Beweging, naast een aantal als links georiënteerd bekend staande personen. Doel is te komen tot een organisatie ter verdediging van de rechten van het kind op basis van het "Handvest van de rechten van het Kind", dat in Augustus 1950 door de Internationale Federatie van Onderwijzers-verenigingen werd vastgesteld.

In een door het comité uitgegeven circulaire wordt aangedrongen op het belaggen van vergaderingen "op of omstreeks 1 Juni, de Internationale Kinderdag (vorig jaar op initiatief van de Internationale Democratische Vrouwen-federatie voor het eerst in 51 landen gehouden)". Landelijk secretaresse: "Zuster" A.H.Kuiper, Nic. Maesstraat 22, Amsterdam.

III. Andere stromingen.

De volgelingen van Trotzky in Nederland kunnen als partij nog steeds niet boven het lilliputters-formaat uitkomen. Het besloten vierde Partijcongres, dat de R.C.P. van 12 tot 15 Mei j.l. te Amsterdam heeft belegd, demonstreerde opnieuw hoe hier slechts sprake is van een handjevol activisten, dat zich verliest in innerlijke tegenstrijdigheden.

"De Tribune" belichtte slechts weinige facetten van

Vertrouwelijk

de gevoerde debatten. De redactie van het blad deed dit, zoals in die kring gebruikelijk, met verheimelijking van de identiteit der woordvoerders.

De "Nol Bos"-sen, de "van der Kolk"-en en hoe zij verder in alias-aanduiding heten, gaven ook nu de revolutionaire uitspraken van bekende R.C.P.-bestuurders weer.

Parijs (Internationaal Secretariaat) toonde medeleven door het zenden van een waarnemer namens de IVE Internationale. Deze voorstanders van de "permanente revolutie" hebben de Chinese revolutie van Mao Tse Tung in hun beraad voorgesteld als een wereld-historische gebeurtenis, die met het Stalinisme heel weinig uitstaande zou hebben, maar des te meer met de theorieën van hun eigen voorganger en leermeester LeonTrotzky. Dit verklaart waarom ook het R.C.P.-periodiek de roem van Mao Tse Tung luide verkondigt.

Het congres heeft een nieuw centraal Comité gekozen, waarin reeds bekende figuren zitting hebben. Voorlopig zal de R.C.P. haar materieel zorgelijk bestaan in politieke eenzaamheid moeten voortzetten. Men heeft echter de hoop nog niet laten varen om te gelegener tijd te fuseren met andere politiek links-extreme groeperingen. Zoals bekend liet de leiding der Socialistische Unie de R.C.P. te elfder ure een blauwtje lopen.

Ten aanzien van haar vakbewegingskoers dient rekening te worden gehouden met tweëërlei stroming. Eén deel van de R.C.P.-leiders voelt zich - ook ideologisch - het meest aangetrokken tot het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties (O.V.B.), een andere sector tot het N.V.V..

De bedoeling van beide blijft om de vakbeweging het revolutionair élan te bezorgen, dat de R.C.P. op titel van haar beginselprogram wil voorstaan.

De resultaten van het optreden der Nederlandse Sectie van de IVE Internationale bleven tot dusverre miniem.

x x x

De "Derde Macht", waarover in het voorgaande overzicht gesproken, houdt in Nederland ideologisch een politiek sterk gemêleerd gezelschap bezig. Zoals bekend is zij nog geenszins gegrondvest. Hoogstens kan worden verondersteld, dat zij door politiek-radicalen daklozen, een aantal dissidenten en niet-partijgangers wordt gezien als een mogelijkheid om eerlang in politiek constructieve zin te werken.

Zulk een Derde Machtsstreven kan slechts effect sorteren indien het internationaal geordend, resp. georganiseerd is. Uit dien hoofde verdient het dezerzijds nadere observatie.

De Derde-Macht-Beweging staat niet op zichzelf, maar houdt enig verband met de Wereld Federalisten Beweging welke dit jaar in Rome haar internationaal congres heeft gehouden.

Vertrouwelijk

Op dit congres waren ook verschillende personen uit Oost-Europa aanwezig, niet alleen uit landen van het Russische blok maar ook uit Joegoslavië. De eersten waren er als zgn. "partisans de la paix".

Op het congres zouden de Amerikaanse deelnemers medegedeeld, dat de autoriteiten der V.S. aanvankelijk geen bezwaar hadden tegen hun deelneming aan dit congres. De officiële houding sloeg echter om, toen bleek, dat ook vertegenwoordigers van de Oost-Europese landen zouden deelnemen. Het Congres sprak over deze verandering van tactiek zijn afkeuring uit.

Het Congres werd door de Paus ontvangen. Aan deze gebeurtenis zou volgens sommigen een diepe betekenis moeten worden toegekend.

Er zou een opmerkelijk verschil bestaan tussen de aanhang van de vredesbeweging in Oost-Europa en die in West-Europa. Grof getekend zou dit verschil hierop neerkomen: volgens de visie van een Derde Macht-insider: In Oost-Europa zijn de "Partisans de la Paix" slechts voor een minderheid slaafse navolgers van de partij; de meerderheid bestaat uit mensen - waaronder een naar verhouding kleine kopgroep van veelal niet-communistische intellectuelen - die met overtuiging tot deze vredesbeweging zijn toegetreden om daarin bij te dragen tot het behoud van de wereldvrede. In het Westen van Europa liggen de verhoudingen net andersom. De meerderheid volgt de directieven van de communistische partij, de minderheid treedt uit eigen beweging toe. Een naar verhouding grote kopgroep daarvan bestaat echter uit intellectuelen, die een slecht politiek onderscheidingsvermogen bezitten.

Voorstanders van een Derde Macht beweren, dat West-Europa zal worden overgeleverd aan het Russische totalitaire communisme, wanneer een radicaal-socialistische politiek niet op korte termijn een flink woord gaat meespreken. In de defensieve maatregelen van het Amerikaanse blok, zo zeggen zij, overheersen de militaire afweer en de politieke onverdraagzaamheid, resp. de onderdrukking. Beiden zijn negatief.

Een typische fout, kenmerkend voor de verkeerde anti-communistische methoden van het Westen, werd de wijziging van het Franse kiesstelsel genoemd. Het komt er in principe op neer, dat een 25 % van de bevolking voor slechts 5 % zitting krijgt in de volksvertegenwoordiging. Handwijzen als deze betekenen weinig minder dan een handreiking aan de ondergravingsmethoden van het Stalinistische communisme. Het zou niet de bedoeling wezen/een politieke partij te vormen. Zij moet op de eerste plaats "beweging" zijn, die het zwart-wit-schema wil doorbreken en een derde weg wil wijzen. Binnen de beweging moet plaats zijn voor uiteenlopende religieuze en politieke opvattingen.

Zij, die in West-Europa belast zijn met - en verantwoordelijk voor een militair - defensieve versterking van /als derde macht

Vertrouwelijk

het Atlantisch bloc, zullen in bepaalde aspecten van de Derde Machts-politiek gevaren onderkennen, t.w.:

- 1e. een zich - mogelijk nog incidenteel - te weer stellen van Derde Macht-voorstanders tegen de herbewapening van West-Duitsland en de bewapening van het Scandinavisch bloc (vooral van Zweden).
- 2e. een door sommige politiek links-radicalen voorstanders in beginsel voorgestane opzegging van de verplichtingen ingevolge het Atlantisch Pact.

De voorzitter van het voorlopig comité voor de vorming van een Derde Macht in Nederland (Ds Krijn Strijd) blijkt zulk een opzegging de enige consequentie van het beginsel-program ener "Derde Macht" te achten. Het zou uiteindelijk kunnen blijken, dat de vredelievende "Derde Macht" hier gevaarlijk in de kaart speelt van het Kremlin + communisme.

IV. Indonesië.

Ter gelegenheid van het 31 jarig bestaan der "Partai Kommunis Indonesia" (P.K.I.) zond het partijbestuur der C.P.N. een gelukwens telegram naar Indonesië.

In "De Waarheid" is op de herdenkingsdag (23 Mei) medegedeeld, dat de P.K.I. overal in Indonesië op dezelfde dag bijeenkomsten had belegd waar onder meer de noodzakelijkheid om het nationale front te versterken naar voren zou worden gebracht.

Over dit "nationale front" heeft R. Sunito gesproken tijdens een in verslagperiode door de P.I. belegde bijeenkomst te 's-Gravenhage. Van de ongeveer zestig aanwezigen bestond het grootste deel uit Indonesische schepelingen van de op Indonesië varende schepen.

In een urenlange toespraak heeft de P.I.-voorzitter verklaard niet te kunnen instemmen met de nieuwe Indonesische regering, die het eigen belang nastreeft. terwijl het volksbelang op de achtergrond wordt gedrongen. Hij pleitte derhalve voor een regering waarin het "nationale front" is vertegenwoordigd, een front met de boeren en de arbeiders in de meerderheid.

Verder sprak Sunito in het algemeen over de situatie in Indonesië, dat vijf jaar na de vrijheidsproclamatie nog steeds een kolonie is van het imperialistische Nederland en van Amerika, landen die internationaal met Engeland en Frankrijk het kapitalisme vertegenwoordigen. Spreker verheerlijkte daarentegen wederom de vredeswil van de Sowjet-Unie, welke land met Roemenië, Hongarije, Bulgarije, Polen en Tsjecho-Slowakije het socialisme vertegenwoordigt.

Vertrouwelijk

R. Sunito heeft op deze samenkomst ook weer de bekende bezwaren geuit tegen de R.T.C.-overeenkomst, welke vernietigd dient te worden.

Vorengenoemde P.I.-voorzitter ontplooit de laatste tijd blijkbaar meerdere activiteit, o.a. onder de Indonesische studenten, die zijn aangesloten bij de Rupi (Rukun Peladjar Indonesia) waarbij hij kennelijk gebruik wil maken van een onder hen heersende verdeeldheid. Deze activiteit schijnt niet zonder succes te zijn.

Tijdens een door de Rupi te Amsterdam ter gelegenheid van haar vierjarig bestaan georganiseerde feestavond werd daar door Sunito als voorzitter van en namens de "Perhimpunan Indonesia" het woord gevoerd. Hij wees o.a. op de "ontworteling" van de Indonesische studenten in Nederland en hij hield hen voor, dat de strijd in Indonesië nog niet beëindigd is.

Namens de onder invloed van de P.I. staande communistische groep "Pemuda dan Peladjar Indonesia" (P.P.I.) te Amsterdam sprak de bekende extremist Slamet Sukotjo. (De P.P.I. is opgericht omstreeks September 1950 voor de communistische propaganda onder de Aziatische studenten in Nederland.)

15-6-'51

V. Voor het overzicht der stakingen in de maand
Mei 1951 zie blz. 22

OVERZICHT DER STAKINGEN IN MEI 1951.

- 22 -

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging Vakbonden	Resultaat	V o l g n o
NV Albert Heijn te Zaandam.	Protest tegen het afzetten van de bedrijfskern door de directie.	EVC stookte.	Het werk werd op oude voorwaarden hervat. Ongeveer 100 stakers werden ontslagen.	1
NV Verkades Kon. fabrieken, Zaandam.	Solidariteit met stakers van Albert Heijn.	EVC stookte.	Het werk werd op oude voorwaarden hervat. Ongeveer 40 stakers werden ontslagen.	2
Poolse Mijnwerkers, Kerkrade.	De stakers hadden klachten over het eten en eisten ontslag van het keukenpersoneel.	---	Een 10-tal stakers (vreemdelingen) werd ontslagen.	3
Coöp. Melkproductenfabriek "De Ommelanden" Groningen.	De arbeiders waren het niet eens met de arbeidsvoorwaarden.	EVC trachtte te stoken. Het NVV bemiddelde.	De eisen der arbeiders werden ingewilligd.	4
Vislossers te IJmuiden.	Protest tegen enige bepalingen van een nieuw CAO.	EVC en OVB ageerden. Uniebonden bemiddelden.	De arbeiders aanvaardden het werk op basis van het nieuwe CAO.	5
NV Wilton-Fijenoord te Schiedam en Rotterdam.	Eisen betreffende de uitbetaling van de loonratificatie.	EVC-De Metaal stookte. Uniebonden bemiddelden.	De eisen der stakers werden gedeeltelijk ingewilligd.	6

V o l g n o	Be- gin in vo- rige md.	De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal arbeiders aan, dat in normale toestand werkzaam is. . staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren). - staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uren of langer). = staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.																															
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
1	3-4	<u>650</u> 400																															
2	10-4	<u>1650</u> 135																															
3	23-4	<u>60</u>																															
4				<u>150</u> 60																													
5															<u>200</u> 200																		
6																					<u>5000</u> 5000												
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	

Vertrouwelijk

B I J L A G E I

("De Tijd" 9-6-'51)

Bevriende Naties.

Afgezien van de omstandigheden, die wel veel verklaren maar daarom nog niet alles billijken, kan er weinig twijfel over bestaan, dat het door de V.S. aan zestig à zeventig bevriende naties opgelegde exportverbod (van ontelbare goederen naar communistische landen) tot op vrij grote hoogte in strijd is met de vriendschap en, wat de West-Europese mogendheden betreft, met de oorspronkelijke bedoelingen van het Marshall-plan. Het is steeds de bedoeling geweest, dat de Amerikaanse hulpverlening aan door de tweede wereldoorlog geteisterde landen deze in staat zou stellen zich economisch te herstellen. Het is uitdrukkelijk nooit de bedoeling geweest hen politiek en economisch afhankelijk te maken van de V.S.

Dit is helaas niet gunstig voor de toekomstige samenwerking met de V.S., die door alle democratische landen gewenst wordt, maar waartoe zij toch niet op deze ultimatieve wijze gedwongen willen worden. Men heeft dit ook niet verwacht. Integendeel, wanneer wij te bevoegder plaatse goed zijn ingelicht, verwachtte men in Europese regeringsskringen, dat het vraagstuk van de export naar communistische landen eerlang onderwerp van bespreking zou uitmaken tussen de regeringen. In plaats daarvan is in Washington zonder enig voorafgaand overleg een lijst opgesteld van honderdduizenden artikelen, die na 18 Juni a.s. niet meer mogen worden uitgevoerd op straffe van intrekking van de Marshall-hulp e.d.. Zulks op grond van een amendement van senator Kem op de wet voor de toewijzingen, dat door president Truman zeer gebrekkig is genoemd en waarvan William C. Foster, de administrateur van het Marshall-plan, in Parijs heeft verklaard, dat het het doel van het Marshall-plan torpedeert.

Het is natuurlijk volkomen logisch, dat de V.S. een eind gemaakt wensen te zien aan de uitvoer van strategische producten naar landen, die er op uit zijn daarvan misbruik te maken. Op dat punt bestaat er geen meningsverschil tussen de V.S. en de Europese partners van het Atlantisch pact. In feite heeft men zich de laatste maanden beijverd deze export, voorzover hij nog bestond, geheel te blokkeren. Bijzonder uitgebreid is hij trouwens nooit geweest. Anders staat het in dit opzicht met bepaalde niet-Europese landen, die wel in stijgende mate strategische producten bijv. aan China hebben geleverd. Maar of zij zich heel veel van het Amerikaanse exportverbod zullen aantrekken staat nog maar te bezien. Zij ontyangen n.l. weinig of geen Amerikaanse steun en op hen kan ook niet veel pressie worden

Vertrouwelijk

uitgeoefend. Evenmin zijn de Amerikanen in staat of ook maar bereid aan hun exportverbod kracht bij te zetten door een de wereld omspannende militaire blokkade.

Uit de in Washington gepubliceerde berichten valt echter op te maken, dat men daar het begrip "strategische producten" zo ruim interpreteert, dat het vrijwel ieder handelsobject omvat. En deze interpretatie wordt eenzijdig vastgesteld en opgelegd aan de met de V.S. bevriende naties.

B I J L A G E II

(Kominformkrant 8-6-'51)

Aan de hand van op dit moment nog niet volledige uitslagen van de gemeenteraadsverkiezingen komt men tot de volgende conclusies.

Het rond de communistische en socialistische partij verenigde blok heeft niet slechts het door haar bij de parlementsverkiezingen van 18 April 1948 behaalde aantal stemmen gehandhaafd, -maar op vele plaatsen een aanzienlijke stemmenwinst behaald. De Christen-Democratische partij en haar trawanten roeren de overwinningstrom, omdat de gemeenteraden van Genua, Venetië en enige andere steden, die onder leiding van communisten en socialisten stonden, als gevolg van de uitslagen in hun handen overgingen. In werkelijkheid echter heeft het volksblok in vergelijking met de verkiezingen van 1948 de volgende stemmenwinst geboekt: in Genua 13.500, in Venetië 12.500, in Milaan 10.500, in Bologna 13.000 enz.. In 27 provinciale centra won het blok van socialisten en communisten in totaal 137.000. Het feit, dat de communisten en socialisten een deel van de gemeenteraden hebben verloren, is te wijten aan het schurkachtige verkiezingssysteem, aan de inmenging van de kerk en aan het verraad van de rechts-sociaal-democratische bonzen.

Een deel van het stemmenverlies van de Christen-Democratische Partij kwam de liberalen, de monarchisten en de neo-fascisten ten goede.

B I J L A G E III

(Kominformkrant 8-6-'51)

Voor de eenheid der Australische arbeidersklasse.

Het Politieke Comité van de Australische Communistische Partij publiceerde onlangs een resolutie over de resul-

Vertrouwelijk

taten van de verkiezingen voor het Bondsparlement van eind April en over de lessen, die de Australische communisten uit deze verkiezingen moeten trekken.

De verkiezingen lieten de grote mogelijkheden zien, die er bestaan voor het vormen van de eenheid der arbeidersklasse, die in verbinding met een brede volkscoalitie voor vrede en vooruitgang, waarin de farmers, de middenklassen en kleine ondernemers betrokken moeten worden, zeer snel in staat zal zijn, de regering van de monopolisten en oorlogshetzers tot de terugtocht te dwingen en te vervangen door een regering van de vrede.

Het Politieke Comité stelt vast, dat de CP weliswaar geen aanmerkelijke stemmenwinst kon behalen, maar dat haar kandidaten toch een belangrijke rol in de verkiezingscampagne speelden, doordat zij de brede volksmassa's direct voor de vraag stelden: "Vrede of agressie-oorlog?"

B I J L A G E IV

USIS-press section no. XII, 17 Mei 1951.
Speciaal artikel.

Voorstel tot het sluiten van een vredespact Grote Vijf van de Russen afkomstig.

De communisten hebben onlangs door tussenkomst van de zgn. wereldvredeeraad andermaal aangedrongen op het sluiten van een vijfmogendhedenpact. Het voorstel een dergelijk pact te sluiten is afkomstig van de Russen en werd door hen in de herfst van 1949 tijdens de vierde zitting van de Assemblée ingediend. Het voorstel werd toen met 41 tegen 5 stemmen en 10 onthoudingen verworpen.

Een van de redenen waarom het voorstel verworpen werd was dat reeds meer dan 50 landen het Handvest van de UNO ondertekend hebben. Dit handvest is in feite het belangrijkste vredesverdrag uit de geschiedenis en hierin zijn de voorwaarden aangegeven welke aanwezig moeten zijn wil de vrede inderdaad blijvend zijn. Bovendien zou door het sluiten van een verdrag tussen de vijf grote mogendheden geen rekening gehouden worden met de belangen van de kleine landen aangezien een dergelijk verdrag zou neerkomen op een volledige overheersing door de grote mogendheden.

Vertrouwelijk

B I J L A G E V

(De Waarheid Den Haag 11-6-'51)

Mr T. Soenito-Heyligers:

"In Noord-Korea zijn geen steden meer".
Internationale commissie zag ruïnes en massagraven.

"Wat was de taak die de commissie zich gesteld had?"

"Wij waren daar om na te gaan in hoeverre gruweldaden aan de burgerbevolking zijn bedreven. In Noord-Korea heeft de commissie zich in vier groepen gesplitst, die onafhankelijk van elkaar onderzoekingen hebben verricht. De commissie zag de massagraven, maakte een beschieting uit zee van Wonsann mee, bezocht gevangenen, sprak zeer uitvoerig met de bevolking en maakte vele foto's die de verklaringen van de burgers onderstreepten".

Fusillades teveel moeite

"Door wie werden de gruwelen in hoofdzaak bedreven?"

"In hoofdzaak waren het de Amerikanen, zoals men ons verzekerde. (Onderstreping dezerzijds). Ook de Engelsen moeten zich daaraan hebben schuldig gemaakt. Hoe de massa-executies werden bedreven? Het fusilleren werd in vele gevallen nog teveel moeite geacht. Vaak werden de slachtoffers eenvoudigweg verbrand of levend begraven"

B I J L A G E VI

("De Rode Vaan" 24-5-'51)

Fouten K.P.B. voor wat het werk in de Belgische havens betreft.

In zijn artikel in de Rode Vaan van 9 April 1951 onderlijnde kameraad Bert van Hoorick op een bijzonder klare wijze de noodzakelijkheid van de critiek en de autocritiek. Zo wij, zegt onze kameraad, in een versneld tempo willen vooruitgaan, vooral in een periode als deze waarin de objectieve politieke voorwaarden daartoe verenigd zijn, dan is het onontbeerlijk de basis van de partij en de brede massa's te betrekken in de uitwerking en de voortdurende verbetering van de politieke lijn, in de contröle op de uitvoering zo goed als in de uitvoering zelve.

Elkeen, en vooral onze vijanden weten, dat onze

Vertrouwelijk

partij bij onze havenarbeiders over een tamelijk grote invloed beschikt. Dit is trouwens meermaals vastgesteld kunnen worden door het feit, dat onze dokwerkers niet alleen onze ordewoorden aanvaardden, en dit niettegenstaande de manoeuvres en het gekuip van de burgerpers en rechtse socialistische leiders, maar tevens in vele gevallen niet aarzelden de strijd voor deze orde-woorden aan te binden. Denken we slechts even terug aan de stakingen tegen het ondertekenen van het Atlantisch Pact, de wapen-transporten en de koningskwestie. Zelfs kunnen wij de toenomen invloed vandaag meten aan de verhoogde financiële steun voor onze partij.

Dit alles zijn positieve vaststellingen. Doch niet alles is positief, want hoe dan verklaren, dat de versterking van onze partij-afdeling geen gelijke tred houdt met deze verhoogde invloed?

Het is een feit, dat onze kameraden van onze afdeling. haven de ledenwerving schromelijk onderschat hebben. Het was een zware fout tevens te denken, dat onze havenarbeiders zich spontaan zouden aanbieden om lid te worden van de partij. Onze mogelijkheden op dit gebied zijn nochtans groot: het volstand om met een zevental dokkers ernstig te praten over de partij, het werk en haar doelstellingen, om er vijf als lid in te schrijven. Maar de arbeiders kennen de partij slechts oppervlakkig.

Deze leemte vindt vooral haar oorsprong in een te zwakke organisatievorm, in de werkmethodes van de partij-afdeling dok.

Om zulkdanige toestanden te voorkomen, om een groter deel van de basis in de uitvoering en de verbetering van de politieke lijn te kunnen betrekken, moeten wij, en dit zo snel mogelijk, onze organisatie verbreden en verbeteren. Dit is alleen mogelijk door te gaan waar onze leden wonen, dus ons te richten naar hun localiteit of woonplaats. Wij moeten er toe komen in de localiteiten kernen op te richten van onze bedrijfsafdeling, kernen die in bestendige verbinding zullen zijn met de bedrijfsafdeling. Dit zal ons tevens in de gelegenheid stellen een groter aantal dokwerkers te bereiken, en daardoor deze op hun beurt te betrekken in de uitwerking en de voortdurende verbetering van onze politieke lijn.

Doordat wij slechts een klein deel onzer kameraden in onze vergaderingen bereikten, vormde zich een kern, een zgn. commando- of stootgroep, die door onze andere leden van de partij-afdeling dok en de havenarbeiders werd beschouwd als de supermannen, en waarvan zij dachten geen deel te kunnen uitmaken, omdat zij niet al de capaciteiten in zich verenigen, waarover de leden van de stootgroep beschikten. Het gevolg daarvan is duidelijk; al het werk diende gedaan door de kern zelf, en hoe hard deze kameraden ook werkten, er bleef een groot stuk terrein braak.

Vertrouwelijk

Het was geen toeval, dat in hoofdzaak de agitatie en propaganda in de laatste jaren vooral werd afgestemd op de aanwervingslokalen. Niet dat wij deze sector moeten verwaarlozen, doch in het beste geval bereikten wij er 60 procent van het contingent havenarbeiders, terwijl het volstond om de toegang tot het aanwervingslokaal aan de "stootgroep" te ontzeggen om ons ook van deze 60 procent af te snijden.

Van Gen Brande F.

B I J L A G E VII

(Waarheid Den Haag 10-5-'51)

Wie zijn de landverraders?

Communistische Partij voor 1940:

"Aaneensluiting van alle democratische en niet-fascistische krachten ter verdediging van de onafhankelijkheid van Nederland, zonder voorbehoud en tot elke prijs. Eenheidsfront van de arbeidersklasse. Samenwerking van Nederland met alle vredelievende staten voor de verdediging van de vrede tegen de oorlogspolitiek van het fascistische statenblok". (Congres CPN '38).

De socialistische ministers, Philips - de reactie voor 1940: Steun aan de nazi's om hen tegen de Sowjet-Unie te doen oprukken. Afwijzen van pogingen van de Sowjet-Unie om tot een afweerfront van alle democratische staten tegen het-fascistische gevaar te komen. Non-interventie en München.

En op 10 Mei '40: Slapen, vluchten en verraden.

Communistische Partij in 1940-1945:

"Verzet tegen het fascisme!"

Reactie in 1940-1945: Sabotage van het verzet uit Londen. Collaboratie met de nazi's. Zaken doen en winst maken.

Communistische Partij in 1951:

"Vrede met de Sowjet-Unie, de volksdemocratische landen en China. Welvaart in eigen land".

Reactie in 1951: Onder leiding van Wallstreet, met de nazi's ten aanval tegen de Sowjet-Unie. "De vlag op de Oeral platen".

("Ons Leger" van Maart). Versobering voor het werkende volk.

Vernietiging van de Betuwe.

Wie zijn de verraders?

Vertrouwelijk

B I J L A G E VIII

(Waarheid Den Haag 10-5-1951)

DAT ZIJN ZIJ.

Mr D.U. Stikker, minister van Buitenlandse Zaken, riep God tot getuige toen hij het Atlantische aanvalspact ondertekende. In 1940 was hij met Rost van Tonningen voor-
man van de "Winterhulp".

Ir C. Staf, minister van Defensie, laat de Betuwe vernielen en "ondisciplinaire" soldaten bestraffen. In 1943 was hij directeur van de Heide Mij, gevolmachtigde voor de oogst en vriend van nazi-Woudenburg.

Generaal Hasselman traint het Nederlandse leger naar Amerikaanse voorschriften voor de aanval op de Sowjet-Unie. Ook hij heeft ervaring. In de oorlog werd hij door de nazi's aangenomen als chef van het afwikkelingsbureau van het departement van Defensie.

De Bruin, voorzitter KAB, kampioen van de "verdedigings"- en versoberingspolitiek, maakte met collega-bonzen in 1940 (na Mei!) op uitnodiging van het Duitse Arbeidsfront een reis door nazi-Duitsland. Hij kwam terug "als propagandist van de Duitse zaak", schreef Het Volk verheugd. Zelf zei de heer De Bruin in Düsseldorf over zijn ervaringen in het Hitler-rijk:

"Gemeenschapsgesst van bedrijfspersoneel ... broederschap en kameraadshap ... de grondslag van het sociaal-economische leven is natuurlijk en gezond ... goede, gezonde en sociale geest ... gaarne willen we deze gelegenheid gebruiken om de leiders van het Duitse Arbeidsfront tot een tegenbezoek uit te nodigen".

Ad. Vermeulen, secretaris van het N.V.V., kampioen van de "verdedigings"- en versoberingspolitiek, voerde in Berlijn besprekingen met de nazi's over de deportatie van Nederlandse arbeiders naar de Duitse oorlogsindustrie. (Na de oorlog maakte hij studiereizen naar Amerika).
Enzovoorts, enzovoorts, enzovoorts.
